

Arrest

nr. 87 932 van 21 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 april 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. POKORNY en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 4 augustus 2009 een eerste asielaanvraag in.

Op 25 november 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 28 februari 2012 bij arrest nr. 75 959 beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 6 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder het rolnummer RvV 93 895.

Op 2 april 2012 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 12 april 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende de niet in overwegingname van een asielaanvraag, die dezelfde dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd :

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 02/04/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 4 augustus 2009 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 4 september 2009 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 25 november 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 28 februari 2012 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 2 april 2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een brief met vertaling naar het Frans naar voren brengt van over zijn verblijfplaats en het feit dat hij geen identiteitskaart heeft waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een geboorteakte naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 09/03/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Op 10 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering, aan verzoeker ter kennis gebracht op 10 augustus 2012. Verzoeker dient bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een vordering in tot schorsing van de ten uitvoerlegging van deze beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, die op 7 september 2012 bij arrest nr. 87 150 wordt verworpen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) en van de motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker citeert vooreerst artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, waarna hij een theoretische uiteenzetting geeft over dit artikel. Verzoeker zet vervolgens het volgende uiteen:

“Doordat gesteld wordt dat de vraag of een aangebracht gegeven een “ernstige aanwijzing” inhoudt, samenhangt met de bewijswaarde van dit gegeven;

Doordat de bewijswaarde van de door verzoekende partij overlegde documenten aangaande zijn tweede asielaanvraag, specialiter de attesten van staatsburgerschap, niet in twijfel werd getrokken worden, evenmin werd opnieuw gepeild of “ernstige aanwijzingen ” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet;

Doordat verwerende partij bijgevolg niet genoegzaam en in overeenstemming met artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen oordelen kon dat verzoekende partij geen nieuwe gegevens aanbrengt en er, wat hem betreft, geen ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet;

Doordat een schending van de materiale motiveringsplicht wordt aangevoerd;

Doordat op basis van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie kan weigeren een aanvraag in overweging te nemen enkel als er geen nieuwe elementen aanwezig zijn, wat in casu niet het geval is;

Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, zonder de schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en de schending van de motiveringsplicht (de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen) niet kon beslissen dat de aanvraag d.d. 2 april 2012 niet in overweging kon genomen worden omdat verzoekende partij naar aanleiding van zijn tweede asielaanvraag wel nieuwe elementen aanhaalde in de zin van artikel 51/8 hogervernoemd m.n. o.a. bewijzen van Kosovaars staatsburgerschap (origínele atiesten van woonst) plus nieuwe gegevens;

Terwijl het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen alsook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (eerder gevat door het ingestelde beroep tegen de beslissing d.d. 25 november 2011 van het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen - arrest d.d. 28 februari 2012) eerder in het kader van de eerste asielprocedure van betrokkene overwogen dat niet weerlegd werd dat aannemelijk is dat betrokkene en zijn familie de Servische nationaliteit hebben en dat geen bewijs voorradig is dat betrokkene en zijn familie zich ooit lieten uitschrijven uit de bevolkingsregisters in Nis;

Terwijl namelijk in het kader van de eerste asielprocedure slechts copies van documenten werden voorgelegd in een poging bewijs te leveren van Kosovaars staatsburgerschap waarbij door de asielinstanties gesteld werd dat deze documenten niet weerleggen dat aannemelijk is dat betrokkene en zijn familie de Servische nationaliteit hebben;

Terwijl bijgevolg verzoekende partij de relevantie inzag origínele authentieke stukken op te vragen;

Terwijl aldus originelen werden toegevoegd aan het administratief dossier in het kader van een tweede asielaanvraag die zeker relevant zijn nu zij eerdere geformuleerde overwegingen van verwerende partij weerleggen;

Terwijl deze nieuwe stukken echter geenszins door verwerende partij getoetst werden aan de voorgaande asielprocedure van verzoekende partij en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht;

Terwijl wel degelijk bewijs werd geleverd van Kosovaars staatsburgerschap door origínele atiesten waarvan de authenticiteit niet betwist kan worden of betwist wordt;

Terwijl bijgevolg de motivering van verwerende partij, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, in strijd is met de bijgebrachte documenten, waarvan de bewijswaarde niet betwist wordt, noch ter discussie Staat;

Terwijl in feite verwerende partij met geen woord rept over de aanwezigheid van deze origínele documenten (attesten van staatsburgerschap) in het administratief dossier, als voorwerp van de tweede asielaanvraag;

Terwijl verzoekende partij nieuwe gegevens aangaande een oud feit, alsook nieuwe feiten heeft aangehaald, die ontegensprekelijk nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet;

Terwijl de neergelede documenten wel degelijk nieuwe gegevens zijn, in die zin dat ze een nieuw feit aanbrengen, of een bewijs van een oud feit aanvoeren;

Terwijl bijgevolg diende de overheid deze elementen te beschouwen als zijnde nieuwe elementen in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet;

Terwijl daarenboven de bestreden beslissing niet steunt op motieven die onderbouwd worden door de feiten eigen aan deze zaak, zodat er sprake is van een stereotype motivering;

Terwijl de Raad van State meermaals stelde dat een stereotype motivering geenszins een adequate motivering uitmaakt in de zin van artikel 2 en 3 van de wet aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen;

Doordat artikel 3 van bovenvermelde wet op de motiveringsplicht van bestuurshandelingen voorschrijft dat de opgelegde motivering in de akte niet alleen de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden doch eveneens dat de motivering "afdoende" dient te zijn;

Terwijl immers de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 September 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710);

Terwijl onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen;

Terwijl de gevatte Rechtsmacht wat deze motiveringsplicht betreft, in de uitoefening van zijn wettelijkheidstoezicht, bevoegd is om na te gaan of de overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624);

Terwijl de motivering van de bestreden beslissing hier niet aan voldoet;

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en schending van de motiveringsplicht (de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen) in zich draagt;"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in het middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien, zoals verzoeker aanvoert, een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.). Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing vermeldt artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet als juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.”

Artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de gemachtigde van de staatssecretaris toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van voornoemde wet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn: dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn: dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet,

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris is in het raam van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aldus beperkt tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris/minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Nadruk dient te worden gelegd op het feit dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip “nieuwe gegevens” heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610).

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen.

Verzoeker is het niet eens met deze conclusie. Hij betoogt dat de door hem neergelegde bewijzen van Kosovaars burgerschap, onder meer de originele attesten van woonst, een nieuw element betreffen. Hij

betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de eerste asielaanvraag stelden dat de kopieën van de documenten niet weerleggen dat het aannemelijk is dat betrokkene en zijn familie de Servische nationaliteit hebben. Verzoeker stelt de beoordeling te weerleggen aan de hand van de originele stukken, waarvan de authenticiteit niet wordt betwist, zodat het nieuwe gegevens betreffen van een oud feit.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag een document in het Servisch gedateerd op 23 maart 2012 met een Franse vertaling van 30 maart 2012 neerlegt. Op de vraag welke de nieuwe elementen die hij aanbrengt voor deze nieuwe aanvraag antwoordde verzoeker dat hij zijn originele geboorteakte en een brief, die anderhalve maand geleden door zijn grootvader werd opgestuurd, neerlegt. Hij geeft aan dat hij met zijn geboorteakte wenst aan te tonen dat hij de Kosovaarse en niet de Servische nationaliteit heeft en met de brief wenst hij aan te tonen dat hij geen identiteitskaart kan verkrijgen.

De beslissing gaat wel degelijk in op alle door verzoeker aangehaalde stukken en verklaringen. Aangaande deze documenten motiveerde verweerder het volgende:

“Overwegende dat de betrokkene een brief met vertaling naar het Frans naar voren brengt van over zijn verblijfplaats en het feit dat hij geen identiteitskaart heeft waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een geboorteakte naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene een dergelijk document reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag.”

De elementen die verzoeker in zijn tweede asielaanvraag heeft aangebracht, kunnen weliswaar ‘nieuw’ zijn in de zin dat ze nog niet eerder ter kennis werden gebracht aan verwerende partij, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag. Evenmin verklaart hij waarom hij de ‘originele’ stukken niet eerder, tijdens de behandeling van de eerdere asielaanvraag, kon voorleggen.

Verzoeker maakt met zijn betoog dat hij op heden de originelen voorlegt niet aannemelijk dat hij deze documenten niet eerder, met name tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag kon voorleggen, zoals verweerder motiveerde. Verzoeker maakt aldus niet aannemelijk dat de motieven in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn. Hij laat na aan te tonen dat documenten in verband met zijn Kosovaarse nationaliteit betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure en bevestigt in tegendeel dat hij hiermee de conclusie van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in verband met zijn nationaliteit, wenst te weerleggen. Stukken die er enkel toe strekken de bij een eerdere asielaanvraag ingeroepen feiten en situaties te staven of om de weigeringsmotieven van een eerdere beslissing te weerleggen, kunnen niet beschouwd worden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet (RvS 21 oktober 2008, nr. 187.209).

In casu werd geenszins een inhoudelijk onderzoek gevoerd over de door verzoeker bijgebrachte documenten, doch werd vastgesteld dat de documenten konden voorgelegd zijn tijdens de behandeling van de eerdere asielaanvraag. Waar verzoeker thans stelt dat hij “*de relevantie inzag originele stukken op te vragen*” weerlegt hij de motivering niet. Verweerder heeft zijn bevoegdheid in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet niet overschreden door vast te stellen dat de documenten geen nieuwe elementen bevatten met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen. Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN